Torkos László

Csak engem szeret

Lombos ág ne hajlongj, hagyj fel a bókkal,
Kedvesem homlokát ne illesd csókkal!
Akár mint hízeleg susogó ajkad,
Hasztalan keresed leánykám szerelmét,
Csak engem szeret ő, csak reám hallgat!

Epedő fuvalom, hagyd el bús nótád,
Ne hidd, hogy érte csak egy nyájas szót ád!
Kedvesem megveti, ki mindig jajgat,
Csak engem szeret ő, csak az én dalomra,
Csak az én ujjongó dalomra hallgat!

Sugárid, - királya a magas égnek,
Kedvesem arcain hiába égnek!
Nem neked virul ott a piros rózsa,
Csak engem szeret ő, egyedül enyém ő,
Ölelő karjai, mennyei csókja!

Forrás: www.eternus.hu - Klasszikus versek

Torkos László

A távozóhoz

Egy-két napig vagy még közöttünk,
Egy-két rövid napig csupán,
Egy-két napot ha tűnni látunk,
Virágtalan fa lesz családunk,
Nem lesz körünkben már leány.

Oh édes gyermek, kit sokáig
Mint kicsikénket ölelünk,
Bár boldogságod véled érzi,
A gyenge szivet mégis vérzi,
Hogy nem lész többé a miénk!

Midőn az első tovaszállott,
Mint fészkéből kinőtt madár,
Vigasz volt ajkad csacsogása -
Ah nem hat mar soká varázsa,
Vig fecske szállj, eltűnt a nyár.

Kart-karba öltve nem kisérsz már,
Elöttem karján más vezet,
E kép is eltün nem sokára,
Kihagysz a férj hivó szavára,
Kiszállsz s üres lesz itt helyed.

De nem kesergek, - örömedre
Ne vonjon árnyat bánatom;
Hisz mi maradhat a szülőnek
Szülöttitől, ha nagyra nőnek,
Mi a közös sors, jól tudom.

El hát a dőre fájdalommal!
Érettem bús könyüt ne ejts,
Légy boldog, örvendj, meg ne érjem,
Hogy vágyad minket visszakérjen, -
Inkább örökre elfelejts!

Forrás: www.eternus.hu - Klasszikus versek

Torkos László

Áldott kezek

Sötét, nyomasztó éj borult reám,
Sápadtan nyögtem kínos nyoszolyán,
Szunnyadt szivemben vágy, emlékezet -
Fásultan, érzéketlenül,
Nem tudtam, láttam mást körül,
Csak két gyengéden ápoló kezet.

Eltünt az éjjel, kétes szürkület
Adott az éji rémeknek helyet,
Derengni kezdett lelkem hajnala,
S szemem bágyadtan hordva szét,
Mit megpillanték, - íme két
Imára kulcsolt, gyengéd kéz vala.

S a szürkületből napfölkelte lett,
Fénylett, derült az ég fejem felett,
S hogy lábam ujra elsőt lépe, - im,
Mint jó szülőé egykoron,
Két gyengéd kéz fogá karom,
Hűn gyámolítva ingó lábaim.

Óh égtől áldott, áldó, hű kezek,
Melyekre csendes könnyek pergenek -
Bús éj után e nyájas reggelen,
Az első egy-két halk szavat,
Mely halvány ajkamon fakad,
Hálás kebellel nektek szentelem!

Míg kebelemben érző szív dobog,
Legszentebb mélyén hálám élni fog,
S minden paránytok hő csókom lepi.
Hisz boldogítóbb földi kincs,
Mely annyi áldást szórna - nincs,
Mint a hű hitves áldott kezei!

Forrás: www.eternus.hu - Klasszikus versek

Torkos László

Örökre együtt

Zöld hegysor alján, zöld hantu sirban
Hat drága megtört szív porladoz;
Virágot rája csak a tavasznak
Bimbófakasztó szellője hoz.

Lakóiról a csendes tanyának
Hírt három sírkő keresztje ad:
Négy gyenge gyermek két hű szülő közt
Aluszsza álmát a hant alatt.

A kettős törzset dúló viharnak
Villáma később döntötte le,
Négy ifjú sarját előbb letépte
A bús enyészet zordon szele.

Szegény kicsinykék, hervadt virágok!
Midőn körünkből eltüntetek,
Kik itt maradtunk, óh hogy sirattunk!
Hogy vérzett szivünk érettetek!

És im az élők széthányva, szórva
Őrlik le éltök hajlott korát,
könynyel s virággal sem hinthetik be,
A drága holtak áldott porát.

S ti a szülőké levétek újra,
Már nincsen, tőlük mi elszakít;
A kis fejecskét ölükre hajtva
Örökre együtt alusztok itt.